

Burt

Jag heter Burt, uttalas Böört. Jag är 14 år, och bor med min familj i en stad i norra Mexiko, Tecere, en stad med många knarkare, mördare och sådant. Jag är rätt deppig, av två anledningar. Den ena är att min bästa vän, som också bodde ute på gatorna, blev mördad för några dagar sen.

Han blev knivhuggen på flera ställen i bröstet och några gånger i magen. Det var jag som hittade honom och han hade sett ut lite som en mänsklig tomat, det var blod överallt. Det var antagligen nån påverkad skithög som tyckte att det vore skoj att döda någon stackars grabb som var mycket klenare. Den andra är att min familj tyvärr är ganska fattig, så för att få lagom med mat så måste jag hjälpa till att skaffa pengar. Förut hjälpte min syster också till, men hon svalt ihjäl. Jag bor i princip ute på gatorna, enda gångerna jag är hemma är när jag ska lämna pengar till min familj. Anledningen till det är att min pappa avskyr mig, och så fort han får chansen så slår han mig. Därför brukar jag bara lämna pengarna precis innanför dörren, och sedan dra. Ni kanske undrar vad jag gör för att få pengarna? Jag är en tjuv. Jag stjälar oftast mat till mig själv, men ibland så försvinner det även plånböcker ur folks fickor.

Just nu drar jag bara runt lite, snor lite pengar här, nån frukt där. Kollade nyss på ett slagsmål mellan två barn i min ålder, de slogs visst om vem som skulle få råna en kille som såg ut att ha hyfsat mycket pengar. Den ena killen var lite större än den andra, och han vann ganska snabbt. Tyvärr så hade mannen de slogs om redan gått därifrån när de var klara, så de hade slagits helt i onödan. Som tur var hade jag kollat åt vilket håll mannen hade gått åt, och nu låg hans pengar i min ficka istället. Helt plötsligt får jag syn på en tjej i min ålder som står utanför en affär och grälär med någon som jobbar där. Hon hade antagligen försökt sno något men blivit upptäckt.

När killen hon grälade med hade gått in så vände hon sig om och tittade sig omkring. Hon fick syn på mig. Hon tittade på mig i några sekunder granskade mig från topp till tå. Sedan sprack hennes ansikte upp i ett leende och hon gick fram till mig.

“Hej, jag heter Rose, du då?” sa hon.

“Burt” svarade jag. Rose hade brunt, ganska långt hår, bruna ögon och rena snygga kläder. Det var en syn man inte ofta såg på barn häromkring. De flesta hade trasiga kläder, som inte hade blivit tvättade på länge. Jag tittade fundersamt på henne, och försökte lista ut om hon var härifrån eller inte.

Hon skrattade till och sa:

“Jag kommer från Sverige, fast min pappa kommer från Mexiko, så han ville flytta tillbaka.”

“Ah. Det förklarar dina kläder och det. De flesta häromkring är en aning sunkigare än du, inklusive jag” svarade jag.

“Mm. Du, jag måste dra nu, kan vi ses här imorgon vid den här tiden?”

“Javisst.” sa jag “Jag har ingen klocka bara, men jag antar att jag håller mig i området.”

“Japp, Ses imorgon då!”

“Ses.”

Vi träffades varje dag ungefär ett år, vissa gånger en hel dag, andra gånger bara några minuter. En gång hade hon till och med med sig kläder till mig, eftersom att mina gamla var väldigt smutsiga och trasiga. Det är tisdag, den nionde oktober 2012. Jag hade fyllt 15 för bara några dagar sen, och var på väg att träffa Rose. Jag var framme om ungefär fem minuter. Man kunde se butiken härifrån, men den har gatan var ju ganska lång. Helt plötsligt sprang en liten kille in i mig och trillade omkull. Han började gråta, och jag böjde mig ner för att trösta honom. Helt plötsligt ställde han sig upp, torkade bort alla tårar och sa förlåt. Sedan gick han därifrån. Jag var nästan framme vid butiken, så jag ställde mig upp och såg mig omkring. Hon var inte där, men jag tänkte att det inte var något konstigt eftersom att hon hade varit sen många gånger innan. Långt bort på gatan ser jag en grupp män komma gående åt mitt håll. Man kunde höra skottlossning, och en massa människor föll omkull där borta. Jag sprang in i en gränd och fortsatte på sidgatorna tills dess att jag var ungefär vid dem. Jag tittade fram runt ett hörn och såg att det var 7 män med

automatkarbiner som gick omkring där. De sköt mot alla andra runt omkring dem. Jag kände hur rädslan spred sig i kroppen, och det kändes som att någon slog mig i magen inifrån. Jag insåg att jag behövde varna Rose och hennes familj. Jag sprang mot butiken, men insåg att jag inte skulle hinna innan männen. Jag satte mig bakom en massa soptunnor och kollade mot butiken i hopp om att Rose inte skulle komma ut. När männen som sköt var precis utanför så kom Rose och hennes föräldrar ut. De blev nedskjutna direkt. Jag lade mig bara ner och grät.

Nästa morgon, samtidigt som polisen kollade bland de döda som blev skjutna så hittade de även en pojke i 15-årsåldern som låg där. Till skillnad från alla andra döda runt omkring pojken så hade han inte skottsår. Han hade stick- och skärsår, och kniven låg bredvid honom. Polisen som märkte det satte sig ner bredvid honom och sade lågt för sig själv:

“Stackars sate...”

Slut